

РЕШЕНИЕ

№ 5239

гр. София, 17.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-19 СЪСТАВ, в публично заседание на втори октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Невена Чеуз

при участието на секретаря Антоанета Н. Стефанова
като разгледа докладваното от Невена Чеуз Гражданско дело №
20221100106076 по описа за 2022 година

Иск с правно основание чл. 432 ал.1 от КЗ.

В исковата молба на Н. М. К. се твърди, че на 28.01.2022 г., около 11.20 ч., е осъществено ПТП в гр. София, в района на кръстовището, образувано от ул. „Лисец“ и ул. „Оборище“. Твърди се, че водачът на лек автомобил „Ленд Ровър Рейндж Ровър“ с рег. № СВ ***** – В. С. А. предприел маневра „движение на заден ход“ по ул. „Лисец“ с посока към ул. „Каймакчалан“ като блъснал пресичащата пътното платно по продължение на тротоара ищца. Изложени са твърдения, че при пътния инцидент ищцата паднала на земята и наранила лявата си колянна става, лява лакътна става и гърба в лумбалната област. Била откарана от екип на ЦСМП в Спешното отделение на УМБАЛ „Царица Йоанна – ИСУЛ“ ЕАД и след извършени прегледи, изследвания и рентгенография ѝ била поставена диагноза – счупване на други и неуточнени части на лумбосакралната част на гръбначния стълб и таза, контузия на коляното, установено е клиновидно деформирано тяло на 5-ти лумбален прешлен с частично прекъснат периост по горната повърхност, КТ данни за листеза на 4-ти и 5-ти лумбални прешлени с изразени дегенеративни промени в диска с изразена медианна протрузия на широка основа, стесняваща частично левият радикулерен канал и контузия на лява лакътна става. Твърди се, че била настанена в Клиника по ортопедия и травматология на лечебното заведение, където ѝ било извършено оперативно лечение – под локална

анестезия била извършена репозиция на пети лумбален прешлен и на лумбо-сакралния преход. На 31.01.2022 г. ищцата била изписана от болничното заведение с указания за хигиенно-диетичен режим и продължаваща лечение в домашни условия.

Твърди се, че получените увреди причинили на ищцата болки, страдания и ограничения. Тя била трайно затруднена в двигателните функции на снагата и долните крайници, изпитвала и временно затруднение на движението на горен крайник. Твърди се, че последиците ще окажат влияние в нормалния ѝ начин на живот за цял живот. Отделно от това, ищцата изпитвала силен страх да напуска жилището си, тревожност, интензивни страхови изживявания.

Предвид тези фактически твърдения ищцата е мотивирала правен интерес от предявяване на иска и иска от съда да постанови решение, с което да осъди ответното дружество, като застраховател по риска „ГО” на водача на лек автомобил „Ленд Ровър”, да ѝ заплати сумата от 50 000 лв. – обезщетение за причинени неимуществени вреди. Претендира се законна лихва и сторени разноски, съобразно списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът ЗАД „А.Б.”АД, редовно уведомен, е депозирал писмен отговор с релевиращи в същия възражения. Претендира разноски, съобразно депозирания списък по чл. 80 от ГПК.

Искът се поддържа в открито съдебно заседание от адв. З., който депозира и писмени бележки в срока, предоставен от съдебния състав.

Възраженията на ответното дружество се поддържат в открито съдебно заседание от адв. Н..

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност с оглед нормата на чл. 235 ал.2 и ал.3 от ГПК и съобразно приетият доклад по делото, прие за установено следното от **фактическа и правна страна**:

Нормата на чл. 429 ал.1 от КЗ установява, че с договора за застраховка "Гражданска отговорност" застрахователят се задължава да покрие в границите на определената в договора сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди, които са пряк и непосредствен резултат от застрахователното събитие, а разпоредбата на чл. 432 ал.1 от КЗ предоставя право на увредения, спрямо

който застрахованият е отговорен да иска обезщетението пряко от застрахователя. За да се породят това право следва да бъдат изпълнени изискванията на нормата на чл. 380 от КЗ, а именно отправена писмена претенция до застрахователя по риска „ГО” и изтичане на срока за окончателно произнасяне от страна на застрахователя, визиран в разпоредбата на чл. 496 ал.1 от КЗ – 3 месеца, считано от предявяване на претенцията пред застрахователя.

В настоящото производство са ангажирани доказателства за заявена писмена претенция пред застрахователя – ответник / на 01.03.2022 г./ като към датата на заявяване на иска в съда срокът, посочен в чл. 496 ал.1 от КЗ е изтекъл, поради което същият е процесуално допустим.

Правно релевантните факти по отношение на предявения иск са установяване на договорно правоотношение по договор за застраховка, покриващ риска «Гражданска отговорност», сключен между деликвентата и ответното дружество, противоправно деяние на деликвентата, от което са настъпили вредни последици, които са в причинно-следствена връзка с деянието, техният вид. Същите, съобразно правилата за разпределяне на доказателствената тежест, подлежат на установяване от ищеца. В тежест на ответника е да обори законоустановената презумпция за виновност, залегнала в нормата на чл. 45 ал.2 от ЗЗД.

Страните по делото не са формирали спор относно обстоятелството, че ответникът – застраховател е в застрахователно правоотношение, покриващо риска «гражданска отговорност» със сочения деликвент.

Страните не са формирали спор относно факта на осъществяване на ПТП-то и неговите участници.

Субективният елемент от фактическия състав на деликта е установен от заключението на изслушаната по делото САТЕ, изготвена от вещото лице В. К. Д. и констатациите на протокола за ПТП. Съгласно заключението на вещото лице причина за пътния инцидент са от субективен характер – при извършване на маневра на заден ход от страна на водача на лекия автомобил, който е имал техническа възможност да възприеме пешеходеца в лявото огледало и да пропусне неговото преминаване.

Настъпилите вреди за ищеца и причинно-следствената връзка между деянието и вредите се установяват от изслушаната по делото СМЕ, изготвена

от вещото лице д-р К. С.. В заключението си, експертът посочва, че при процесното ПТП ищцата е получила контузия и охлузвания в областта на лява лакътна става външно, контузия в поясната област и контузия и охлузвания в областта на лява колянна става. Вещото лице е посочило, че при нормално протичане на възстановителния процес, без усложнения, периода на възстановяване е 20 - 25 дни. Вещото лице е посочило, че в епикризата от УМБАЛ „Царица Йоанна – ИСУЛ“ описаното счупване на 5-ти поясен прешлен касае стара фрактура, отпреди инцидента като е назначена консултация с неврохирург с предложено лечение – вертебропластика, което ищцата е отказала като такова оперативно лечение е извършено месец по-късно във ВМА – София. В съдебно заседание от 27.02.2023 г. вещото лице е посочило, че механизмът на осъществяване на процесното ПТП не може да доведе до настъпване на фрактурата, но същата може да настъпи с оглед остеопоротичните промени.

При тези данни по делото, настоящият съдебен състав намира, че увредата на пети лумбален прешлен при ищцата не е в пряка причинна връзка с ПТП-то като същата е била налична към датата на неговото осъществяване т.е. била е „стара“ с оглед използваната словесна конфигурация в експертното заключение. Аргумент в тази насока са и наличните данни – справки от НЗОК, изискани по искане на ищцовата страна. Видно от същите са отбелязани три извършени неврологични прегледа при ищцата с оглед налични увреждания на межпрешленните дискове в поясния и другите отдели на гръбначния стълб /на 24.04.2012 г., 20.12.2017 г. и на 03.01.2018 г./. Отново от справката на НЗОК се установяват и извършвани периодични рентгенографски изследвания на гръден кош, гръбначни и шийни прешлени при ищцата /на 13.11.2013 г., на 20.12.2017 г., на 18.01.2018 г., на 19.05.2021 г./, които потвърждават извода на вещото лице, че се касае за налично към датата на ПТП увреждане.

Понесените от ищеца неблагоприятни последици се установяват и от свидетелските показания на Д.В., внук на ищцата, разпитан в съдебно заседание на 27.02.2023 г., които настоящият съдебен състав кредитира при съблюдаване правилото на чл. 172 от ГПК. Тези неблагоприятни последици се установяват и от изводите на СМЕ, относно възстановителния период при ищцата и наличния по-силен болков синдром в засегнатите области с оглед

тежките дегенеративни промени на опорно-двигателния апарат, установен при ищцата.

Доколкото понесените от ищцата неимуществени вреди, изразяващи се в болки, страдания и ограничения, представляват пряка и непосредствена последица от деянието, същите подлежат на репарация, като обезщетението следва да се определи от съда по справедливост по арг. от чл.52 от ЗЗД. При определяне на размера на обезщетението съдът следва да има предвид възрастта на ищцата, вида на увредите, периодът, в който същите са търпени и други обстоятелства. Под други обстоятелства следва да се имат предвид конкретните болки и страдания, претърпени от ищеца. Настоящият съдебен състав счита, че при преценка на посочените по-горе критерии справедливо би било да се присъди сумата от 10 000 лв.

При проведено насрещно доказване ответникът е противопоставил и възражение за съпричиняване, обосновано с нарушение на чл. 107 от ЗДвП и сл., поради факта, че същата се е движила по пътното платно. Съобразно заключението на САТЕ, към момента на осъществяване на пътния инцидент ищцата се е движила вляво на пътното платно с посока от ул. „Оборище“ към ул. „Каймакчалан“. Вещото лице е посочило, че и от двете страни на пътното платно се намират тротоарни площи с ширина 1,5 метра. Няма данни по делото, а и страните не са заявили твърдения, че тротоарната площ в частта, в която е осъществено пътното произшествие е бил зает от паркирани автомобили или друго препятствие, което би наложило навлизане от страна на пешеходеца на платното за движение за заобикаляне на това препятствие. Напротив, в заключението на САТЕ изрично е посочена техническата възможност на ищцата – пешеходец да се движи по тротоара, с което ПТП-то би било избегнато. Разпоредбата на чл. 108 ал.1 от ЗДвП установява задължение на пешеходците да се движат по тротоарната площ или банкета на пътното платно. При наличните данни по делото не са налице предпоставките на посочените, в разпоредбата на ал. 2 от същата правна норма, изключения. Предвид което, настоящият съдебен състав намира, че с поведението си ищцата е допринесла за настъпване на вредоносните последици като нейния принос настоящият съдебен състав оценява на 20%, с колкото следва да бъде намалено определеното по-горе обезщетение т.е. следващото се такова на ищцата възлиза на сума в размер на 8 000 лв.

По отношение претенцията за заплащане на мораторна лихва съдът намира следното: Нормата на чл. 497 ал. 1 от КЗ предвиди, че лихвата за забава върху застрахователно обезщетение се следва от по-ранната от двете дати – изтичането на 15 работни дни от представянето на всички изискуеми по чл. 106 ал.3 от КЗ доказателства или изтичането на срока по чл. 496 ал.1 от ГПК. Следва да си има предвид обаче, че в хипотезата на пряк иск от увреденото лице срещу застрахователя по застраховка „ГО“ в застрахователната сума по чл. 429 от КЗ се включва дължимото от застрахования спрямо увреденото лица обезщетение за забава за периода от момента на уведомяване на застрахователя респ. предявяване на претенцията от увреденото лице пред застрахователя / в този смисъл решение 128/04.02.2020 г. по дело 2466/2018 г. на Първо ТО на ВКС, решение 167/30.01.2020 г. по дело 2273/2018 г. на Второ ТО на ВКС/ т.е. обезщетението за забава се следва от 07.06.2021 г., съобразно датата на уведомяване на застрахователя – ответник относно претенцията. Това е и датата, от която се претендира законна лихва, съобразно заявеното в исковата молба.

По разноските: В съдебно заседание на 26.06.2023 г. процесуалният представител на ищеца е заявил искане да му се заплати възнаграждение по реда на чл. 38 ал.1 т.2 от ЗА. Направеното искане е заявено в преклузивния по ГПК срок. Предвидената в нормата на чл. 38 ал.2 от ЗА долна граница на възнаграждението – минималните размери по наредбата по чл. 36 ал.2 от ЗА т.е. Наредба 1/2004 г. Тези минимални размери се изчисляват на основата на уважената част от исковете/ определение 515/02.10.2015 г. по ч.т.д. 2340/2015 г. на Първо ТО на ВКС/. Изчислено по сочения ред и с оглед извършените процесуални действия и при съблюдаване фактическата и правна сложност на делото, адвокатското възнаграждение възлиза на сумата от 1 300 лв.

На основание чл. 78 ал. 3 от ГПК на ответника се следва сумата от 2 630, 88 лв. – разноски, припадащата се част от тези, посочени в списъка по чл. 80 от ГПК за адвокатско възнаграждение и при съблюдаване своевременното възражение по чл. 78 ал.5 от ГПК, сторено от ищеца, което настоящият съдебен състав намира за неоснователно, предвид фактическата и правна сложност на делото и извършените по него процесуални действия и при съблюдаване на минималните размери на адвокатски възнаграждения, посочени в Наредба 1/2004 г. в актуалната ѝ редакция.

На основание чл. 78 ал.6 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на СГС сумата от 408 лв. – дължима ДТ и съдебни разноси, платени от бюджета на съда, съобразно уважената част от иска.

Въз основа на изложените съображения, Софийски градски съд, I-19 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗАД „А.Б.”АД, ЕИК ***** със съдебен адрес: гр. София, ул. „Шести ***** – адв. Б. Н. на основание чл. 432 ал.1 от КЗ да заплати на Н. М. К., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, ул. ***** – адв. Х. З. сумата от 8 000 /осем хиляди/ лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди от ПТП, реализирано на 28.01.2022 г. в гр. София, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 01.03.2022 год. до окончателното ѝ изплащане като отхвърля искът за горницата до пълния предявен размер от 50 000 лв. като неоснователен.

ОСЪЖДА ЗАД „А.Б.”АД, ЕИК ***** със съдебен адрес: гр. София, ул. „Шести ***** – адв. Б. Н. да заплати на основание чл. 38 ал.1 т.2 от ЗА на адв. Х. А. З., ЛАН ***** сумата 1 300 лв.– адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА Н. М. К., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, ул. ***** – адв. Х. З. да заплати на основание чл. 78 ал.3 от ГПК на ЗАД „А.Б.”АД, ЕИК ***** със съдебен адрес: гр. София, ул. „Шести ***** – адв. Б. Н. сумата от 2 630, 88 лв. – съдебни разноси.

ОСЪЖДА ЗАД „А.Б.”АД, ЕИК ***** със съдебен адрес: гр. София, ул. „Шести ***** – адв. Б. Н. на основание чл. 78 ал.6 от ГПК да заплати по сметка на СГС сумата от 408 лв. – дължима ДТ и съдебни разноси, съобразно уважената част от иска.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред САС, в двуседмичен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Съдия при Софийски градски съд: _____